

رسانه کارگردانان

بنویس
 بنویس، بنویس

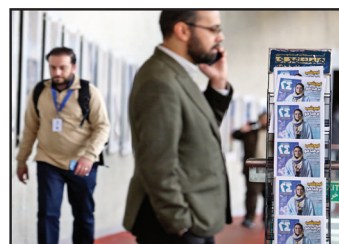
علیرضا محمودی

عکس: سیفا الله طاهری

سکانس پنجم فجر ۴۴

بردیس ملت دیشب هم محل حضور چهره‌های سینمایی بود

میان همه مشاغل سینمایی در صنعت فیلمسازی فارسی بهترین شغل برای رسیدن به صدلی کارگردانی، فیلمنامه‌نویسی است. تقریباً همه کارگردانان تاریخ سینما که آثارشان مورد توجه قرار گرفته بیش از آنکه کارگردان باشند، فیلمنامه‌نویس هستند و اغلب فیلمنامه‌نویسان مترصد موقعیتی برای عبور همیشگی از شغلشان تا کارگردانی. این وضعیت بیش از هر چیزی فقر دفاتر تولید فیلم در ایران را هویدا می‌کند که برای تامین نیروی انسانی خود در زمینه کارگردانی راهی جز بفرمازند به فیلمنامه‌نویس پروژه ندارند و در مسیر فیلمنامه‌نویسی هیچ سرنوشتی برای نویسندگان بهتر از این نیست که خودشان کارگردان و یا حتی تهیه‌کننده شوند. صنعتی که ابهت و اهمیت تولیدات آن در عبور از ذهن‌های مختلف و تأثیرات گوناگون تا محصول نهایی است، در یک شرایط غیرصنعتی تبدیل به کاری در حد خراطی و مجسمه‌سازی می‌شود. سیروس الوند بیش از نیم‌قرن در صنعت سینمای ایران به‌عنوان روزنامه‌نگار (نویسنده بلندترین نقد فارسی روی یک فیلم ایرانی)، فیلمنامه‌نویس، کارگردان، بازیگر (بازی در نقش اول فیلم مسافر شب به کارگردانی منصور تهرانی) و تهیه‌کننده در تمام این دوران به‌عنوان یک فیلمنامه‌نویس در مرحله اول کارش را پیش برده و موفقیت و تداوم حرفه‌ای رقم زده است. بزرگ‌ترین موفقیت‌های الوند هنگامی رقم خورده که او توانسته نسبتی بین توانایی‌های فردی خود به‌عنوان فیلمنامه‌نویس و چرخه رایج فیلمسازی آن دوران برقرار کند. در ۲۰ دوره دهه‌های ۱۳۵۰ و ۱۳۷۰ و ۲ فیلم نمونه‌ای چرخه فیلم‌های تلخ جوان پسند را که پیرامون ترپله‌های سرقتی روی می‌داد ساخته است. هر دو فیلم پدیده‌های چرخه‌های خود شده و ستارگانشان پر فروغ‌تر و داستان‌هایشان نقل محافل و ترانه‌هایشان در صدر فهرست پر فروش‌ها؛ فیلم‌هایی که فروش و توجه به آنها بیش از هر چیزی مدیون هوش فیلمنامه‌نویسی الوند بود که در بهترین زمان ممکن سناریویی برای عرضه در الگوهای چرخه رایج فیلمسازی آن دوران نوشت و توانست بهترین ستارگان را برای ساخت آن به کار گیرد. بقیه عوامل این موفقیت‌ها بدون در نظر گرفتن انگیزه الوند برای استفاده از توانایی‌اش در بهتر شدن در مسیر یک چرخه مورد توجه داستانی در دفاتر سینمایی، کم‌فروغ و بی‌اهمیت است. کارنامه سیروس الوند در تاریخ سینمای ایران روایت مناسبی از موانع صنعتی نشدن سینمایی است که همیشه روی استعدادها فردی پیش رفته است تا سازوکارهای جمعی.

عکس نوشت

بچه‌های حوزه روی صحنه

این عکس را امید پارسا نژاد شب ۲۳ بهمن ۱۳۷۹ روی صحنه تالار وحدت از اختتامیه بیست و نهمین جشنواره بین‌المللی فیلم فجر برداشته است. شادروان رسول ملاقلی پور جایزه بهترین کارگردانی را برای فیلم باران به مجید مجیدی اهدا می‌کند. صحنه‌ای که عکاس همشهری آن را مستند کرده همراهی دو فیلمساز مهم برخاسته از سال‌های اولیه حوزه هنری یکی به‌عنوان داور و یکی به‌عنوان فیلمساز است. ساعتی قبل از اینکه مجیدی به روی صحنه فراخوانده شود تئو آنجلو پولوس میهمان بزرگ جشنواره نوزدهم روی صحنه آمد تا سیمیرغ افتخاری خود را از عباس کیارستمی دریافت کند.

